

Ξιοθαύμαστον πλακούντιον, ὅπερ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀκριβέστερον περιγράφει ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ γερμανοῦ Αὐτοκράτορος Ὁθωνος πρὸς Νικηφόρον Φωκᾶν, Λοιῦτπράνδος, ἐπανελαυβάνετο ἡ αὐτὴ δοχηστικὴ παράστασις διὰ τῶν Πρασίνων, τὸ δεύτερον *σάξιμον*, ὡς ἐλέγετο, ἀπαρραλλάντως ὡς τὸ πρῶτον.

Μετὰ τὸ δεύτερον τοῦτο θυμελικὸν (*intermezzo*) ἤρχετο τέλος πάντων ἡ ὥσα καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐπιδείξη ἡ μαγειρικὴ τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς τὰ ὑπερέξοχα αὐτῆς ἀριστοτεχνήματα, ὑπερβαίνοντα καὶ τὰ ἀπίκια καὶ τὰ τοῦ Παζάμου.

Τὸ ὑπερμεγέθες πλακούντιον, ἢ μᾶλλον τὰ τρία πλακούντια, ἐν τρισὶ πελωρίοις χρυσοῖς πίναξιν, ἦσαν τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα, ὥστε ἕκαστον αὐτῶν, ὑπὸ πορφυροῦν κάλυμμα, μετεφέρετο διὰ πολυσπάστου καὶ τροχαλιῶν κρεμάμενον ἐκ χρυσῶν λώρων καὶ τῇ βοηθείᾳ μηχανικῶν (ἐγγιαστιαρίων) ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς τραπέζης.

Προθύμως ἐχαιρετᾶτο ἡ παράθεσις τριούτου τεραστίου νωγαλεύματος ὑπὸ τῶν συγκεκλημένων διὰ τῆς ἀποθέσεως τῆς χλαμύδος. Ἀλλὰ πολλάκις ἠναγκάζοντο ν' ἀποθέσωσιν αὐτὴν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην πράξιν τοῦ πολυσχιδοῦς καὶ ἐξαισίου τῶν ἰθ' ἀκοιθίτων δείπνου· διότι συχνότερον ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξαπέστελλεν ἐξαιρέτους μερίδας εἰς τοὺς εὐνοουμένους διὰ τοῦ τεραπνοῦ.

Μετὰ τὴν διαμέτρησιν ὄλων τῶν βασιλικῶν φιλοτησιῶν ἐπὶ τελους ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως, ἀποτιθέμενος τὸ μαγδάλιον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τότε ὄλοι ἀνίσταντο, οἱ δὲ πέντε καλλιφῶνοι ἐψάλλον λατινιστί:

Bono Domino sit semper gloria.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπήρχετο, ἔργον δὲ τοῦ παρεστῶτος ἐκεῖ θαλαμηπόλου (κουβικουλαρίου) ἦτο νὰ διευθύνῃ τὴν ἐξοδὸν τῶν συγκεκλημένων, κατὰ τάξιν καὶ βαθμόν.

Τὰ δείπνα ταῦτα ἐξηκολούθουν ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκαλεῖτο ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῦ λοιποῦ Κλήρου, ποτὲ μὲν τὴν πέμπτην, ποτὲ δὲ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, ὥστε νὰ μὴ συμπέσῃ κυριακὴν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων. Ὁ σοφώτατος Λέων προσέθηκε καὶ τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἐν τῷ καιρῷ δουλικῶν ἤρχοντο οἱ τέσσαρες δομῆστικοὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν στολῇ (καμισία καὶ φελώνια), οἵτινες ἰστάμενοι κατὰ μέσον τῶν τραπέζων, ἀλλ' ἀπέχοντες ἀλλήλων, αἶα τῇ ἐπινεύσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Πατριάρχου, ἐψάλλον τὸ ἐκ μελισταγῶν χειλέων τοῦ Λέοντος σταλάξαν ἄσμα, κατὰ πᾶσαν δὲ στροφὴν ἅπαντες οἱ κατακείμενοι συνέψαλλον ἐν συναυλίᾳ (τὸ *quaresimale*).

Ο ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Ὁ Ἴταλὸς βουλευτὴς Πετρουκέλης Δελαγατίνας, γνωρίσας ἐκ τοῦ σύγγγγος τὸν Γλάδσωνα, γράφει περὶ αὐτοῦ τὰς ἐξῆς πεισιέργους λεπτομερείας: «Τὸν ἔσοχον πολιτικὸν Γλάδσωνα εἶδον τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1850, ὅτε ἐνόμισα αὐτῷ τὴν διατριβὴν μου *Ricordi della rivoluzione di Napoli nel 1848* Προσεκαλεσε με δι' ὠραιότητας ἐπιστολῆς, συντεταγμένης Ἰταλιστί, καὶ ὑπεδέξατο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, ἧτις ἦτο καὶ σπουδαστήριον αὐτοῦ. Τὰ βιβλία ἦσαν οὐχὶ κατὰ μέγα ὕψος διατεταγμένα κύκλῳ τῆς αἰθούσης· ἤρκει ἐπομένως νὰ ἐκτείνῃ τὴν δεξιὰν καὶ λάβῃ τὸ ποθούμενον, ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν γραμματέων του, οἵτινες τότε ἦσαν ὁ πρωτότος υἱὸς του, νῦν δὲ βουλευτὴς Ἐρβόστ, καὶ ὁ δευτερότοκος Στέφανος, κληρικὸς ἐν Χαβάρδεν. Εἶχε δημοσιεύσῃ πρὸ μικροῦ καλλίστην μετάφρασιν τῆς ἱστορίας τοῦ Καρόλου Λουδοβίκου Φαρίνη ἐγνωρίζε δὲ ἀκριβῶς ὅλην τὴν λυπηρὰν τραγωδίαν τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως τοῦ 1848—1849, εἰς ἣν ὁ Παλμερστὼν ἐξησφάλισε τὸ μέλλον. Σήμερον ὁ Γλάδστων διατρίβει ἐν *Downing Street*, ὅπου διέτριβεν ἄλλοτε Ἐρρίκος ὁ Η', κατόπιν δὲ ὁ τοῦ βασιλέως ἐκείνου βασιλεὺς, ὁ καρδινάλιος Βολσεῦ, ὁ καλλύνας αὐτὴν μᾶλλον ἢ βασιλικῶς, ἦτοι καρδιναλικῶς. Τὸ θέρος καὶ κατὰ τὰς βουλευτικὰς παύσεις διατρίβει ἐν τῇ ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ του *Hawarden Castle*, τῷ μεγίστῳ τῶν θαυμάτων τῆς κομητείας Φλίντ. Τούτης τὰ δύο τρίτα νέμονται 13 γαιοκτήμονες, ὧν πρῶτος ὁ Γλάδστων, κεκτημένος 6,908 πλέθρα. Ἐνταῦθα, μετὰ τὰς μελέτας του, ἀναπαύεται ἢ μᾶλλον ἀσκεῖ τὸ σῶμα ἐν μέσῳ τερατοτάτων δασῶν κόπτων δένδρα παλαιά. Οἱ ἐν τοῖς περικύροις ζηλωταὶ τοῦ ἐδωρηθέντος αὐτῷ περικαλλῆ πέλεκυ ἐκ χάλυβος μετὰ δρυίνης λαβῆς ἀργυρηλάτος. Ὁ ἐγγυὺς ναὸς ἐξῶθεν φαίνεται πυρίκαυστος· ἐσῶθεν δὲ ἐκοσμήθη λαμπρῶς ἀναλώμασι τῆς κυρίας Γλάδστωνος· πρῶτος ἐφημέριος εἶνε ὁ ἐλλόγιμος τοῦ πρωθυπουργοῦ υἱὸς Στέφανος, δὴν ἐπισκέπτεται ὁ πατήρ, ἵνα ἀναπαυθῇ ἀπὸ τῶν κόπων. Ἐκ τῶν δύο φρουρίων τὸ μὲν εἶνε παλαιότερον τῆς νορμανδικῆς κατακτήσεως καὶ ἀκατοίκητον· τοῦ νέου δὲ ἡ κατασκευὴ ἔχει πολὺ τὸ ῥομαντικόν· γέμει δὲ τοῦτο βιβλίων, ἄτινα, ὅσον πληθύνονται, τοσοῦτον ἐλαττοῦσι τὴν εὐμάσειαν τῆς κυρίας Γλάδστωνος. Ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἔχει μανίαν νὰ ἀγοράζῃ βιβλία παλαιά, πολυτίμα, δυσέυρετα· συλλέγει μόνον ὅσα δύναται καὶ ὀφείλει νὰ διεξέλθῃ, ἵνα πληθύνῃ τὰς πολλὰς γνώσεις του. Πιστὴν φύλακα καὶ διανοητικὴν συνεργὸν ἔχει τὴν πολυμαθῆ καὶ φιλεύσπλαγγον σύμβιον, ἰδρύσασαν ἰδίους ἀναλώμασιν ὄρφανοτροφεῖον, ἐν ᾧ πολλάκις τῆς ἡμέρας εὐλογεῖται τὸ ὄνομά της. Ἡ κό-

ρη Αιμιλία εἶνε προβεβηκυῖα καὶ ἄγαμος, ὡς ἡ πριγκίπισσα Βεατρίκη ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα, ὡσάκις μένει κατ' οἶκον ἢ μήτηρ, ἢ τὸν διασκεδάζει παιζουσα κλειδοκούμβαλον ἢ ἀναγινώσκουσα συγγράμματα ἐμβριθοῦς ἢ ἐλαφρᾶς φιλολογίας. Ἐν τῷ οἴῳ τούτῳ τῆς ἀφθονίας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης ἐπικρατεῖ ἀπίστευτος ἀπλότης βίου καὶ τρόπων. Ἀπαράμιλλον ἔχει ὁ Γλάδστων νηφαλιότητα· τρώγει καὶ πίνει ὀλίγιστον, ποιεῖται δὲ μόνον συχνὴν χρῆσιν τεῖου ἄνευ γάλακτος, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀπυθνηκότος ἐγκεφάλου. Κοιμάται ὀλίγας ὥρας τῆς πρώτης ἐσπέρας, μετὰ τὸ ἄριστον, ὡσάκις δὲν πορεύεται εἰς τὴν Βουλὴν· δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξανίσταται καὶ ἐργάζεται, ἀφ' οὗ πῆχ, ὡς ὁ Βαλζάκ καὶ ὁ Δίκενς, δυνατὸν καφεῖ ἄνευ γάλακτος καὶ μετ' ὀλίγης σακχαρώς. Φορεῖ ἐνδύματα ἀπλούστατα καὶ θερμά, ὑποδήματα δὲ ὅμοια τοῖς τοῦ προέδρου ἐκείνου τῆς γαλλικῆς Βουλῆς Δουπὲν, τοῦ διαπρέψαντος ἐπὶ δολερᾷ δειλῇ τῇ νυκτὶ καὶ τῇ ἐπαύριον μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 2 Δεκεμβρίου. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ οὐδένα ἔχει ἴσον ἢ ὑπέρτερον καθ' ἑκάστην πρωΐαν βλέπει ἐνώπιόν του χιλιάδας γραμμάτων, διακονώσεων, διατριβῶν καὶ χειρογράφων. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, βουλευθεὶς νὰ καταβιβάσῃ τὸν Βήκονσφλδ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, ἀπήγγειλεν ἐν μιᾷ ἐβδομαδί ἐβδομήκοντα λόγους, ἕκαστον ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ μετὰ διαφόρου ὕφους κατὰ τὸ ἀκροατήριον. Τεράστιος εἶνε καὶ ἡ ἀλληλογραφία του, εἰς ἣν ἀσχολοῦνται τρεῖς γραμματεῖς, ἔχοντες λελιθογραφημένας καὶ τὰς ὑπογράφας του. Πάντα ἀναγινώσκει, πάντα ἐξετάζει, εἰς πάντα ἀποκρίνεται, τρωτῶν ἑαυτῷ τὰ ἀπόρρητα καὶ διεξάγων αὐτὸς μυστικὰς ὑποθέσεις ἄνευ γραμματέως. Πρὶν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου, ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς καὶ ἔγραφε τὴν ἀνταπόκρισιν, βοηθούμενος ὑπὸ τῶς ἰδίων τέκνων Ἐρβεστ καὶ Αἰμιλίας. Ἀλλὰ καὶ πρωθυπουργὸς ὢν γράφει πλεῖστα καὶ συχνότατα. Ἐν τῷ κοινοβουλίῳ οὐδέποτε κάθηται ἀργὸς ἐπὶ τοῦ ὑπουργικοῦ ἐδωλίου· γράφει γράμματα ἐπὶ τῶν γονάτων ἀδιαλείπτως, τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ ἀπυθνηκῶς ἐκ τῶν ἡμερησίων κόπων, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν θνητῶν καθεύδουσι καὶ ἀναπαύονται. Πέρυσιν ἐν ὥρᾳ βαθείας νυκτὸς ἔγραψεν ἐπιστολὰς, ἐν ᾗ ἠνωχλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἰρλανδῶν ὁ πρόεδρος ἐσήμανε τὸν κώδωνα νὰ γίνῃ ψηφοφορία ὁ Γλάδστων κατεπήδησεν ὡς ζωντὸς νεανίας, προσήλθεν εἰς τὰς κάλπας πρὶν συνωστισθῶσιν οἱ βουλευταί, καὶ πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ὅταν ἡ ψηφοφορία γίνηται κατὰ τμήματα, ὅταν πλειονότης καὶ μειονότης χωρίζονται, ὅπως ἀοιμηθῶσιν εὐκολώτερον (ἕπερ διαρκεῖ 10 ἢ 12 λεπτά) κατέρχεται πρὸς τοὺς βουλευτάς, νὰ ὀφθῇ ὑπὸ πλειόνων, καὶ πάλιν ἀνα-

βαίνει καὶ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του. Τοῦτο εἶνε σημεῖον, ὅτι πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτων, διότι ἄλλως οὐδὲ ὀλίγα λεπτά θὰ κατηνάλισκε μάτην. Μηδὲ νομίσῃ, ὅτι προσφέρεται ἀποτόμως τοῖς προσερχομένοις καὶ ἐνοχλοῦσιν αὐτὸν δι' ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων. Φύσει πρᾶος, μειλίχιος καὶ εὐγενῆς εἶνε πρὸς πάντας καὶ δὴ καὶ πρὸς τοὺς Ἰρλανδοὺς. Κατατίθησι τὸν κάλαμον, ἀκροᾶται, ἀποκρίνεται· ἀναλαμβάνει δὲ τὸν κάλαμον νὰ δεῖξῃ ὅτι ὁ ἐπερωτήσας ἀπολύεται. Καὶ οὕτω δὲ ἀσχολούμενος, προσέχει εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐκάστοτε ἀγορεύοντος. Ὅταν δὲ ῥήτωρ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν γεγονότων προσφάτων ἢ παλαιότερων ἢ τοὺς λόγους ὑπουργῶν καὶ κυβερνήσεως, ὁ τέως ἡπιώτατος Γλάδστων διακόπτει τὴν γραφὴν, θυμοῦται, κεραυνοῖ διὰ τῶν ὀμμάτων τὸν ἀντίπαλον, δὲν ἀνίσταται ὅμως τῆς ἔδρας, οὐδὲ λαλεῖ, ἀλλ' ἀνανεύει τὴν κεφαλὴν, πάλιν δὲ ἡσυχος ἀναλαμβάνει τὴν διακοπιεσάν ἐργασίαν. Ὁ νοῦς τοῦ Γλάδστωνος ὁμοιάζει πρὸς τηλεφῶνον. Ὅσον ἐμβριθῶς καὶ ἀν' ἀδιαλείπτῳ πρὸς μίαν τινὰ συνοικίαν τῆς πόλεως, ἅμα δοθέντος τοῦ σημείου, στρέφει τὴν διάνοιαν ἄλλοσε, ἀποκρινόμενος μετ' ἀγγινοίας καὶ πραότητος πρὸς ὅν τινα ἀν' τὸν καλῆσῃ».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Χωρικός τις πνέει τὰ λοιπθία. Ὁ υἱὸς του τρέχει νὰ φωνάξῃ τὸν ἱερέα, ὅστις κατοικεῖ δύο ὥρας μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον των.

Ὁ ἱερεὺς, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἡσυχίαν του, λέγει πρὸς τὸν υἱόν :

— Τώρα πλέον τὶ νάλλῳ νὰ κάμω. Θὰ ἔχη πεθάνει.

— Ἀμ' δὲν πέθανε καὶ μὴ σὲ νοιάζει, παπᾶ μου· ὁ γειτόνάς μας ὁ Γιάννης μοῦπε, πῶς θὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφιά ὅσο νὰ πᾶς.

* *

Ὁ πολυγράφος ἀλλὰ τόσον καὶ ἀνούσιος συγγραφεὺς *Α ἐζήτει ἐπιμῶνας παρὰ τοῦ συναδέλφου του *Ρ νὰ τῷ χαρίσῃ ἀπὸ ἕν ἀντίτυπον τῶν συγγραμμάτων του, ὅπερ ὅμως οὗτος ἤρνεῖτο οὐχ ἥττον ἐπιμῶνας.

— Μὰ δὲν σοῦ ζητῶ δὰ καὶ μεγάλο πρᾶγμα, εἶπε τέλος ὁ *Α.

— Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶνε δι' αὐτό· ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ μοῦ δώσῃς εἰς ἀνταλλαγὴν τὰ ἰδικά σου.

* *

Νέος ἱατρὸς, ὁ *. Μ* ἐκάθητο παρὰ τῇ κλινῇ νεαρᾶς ἀσθενοῦς καὶ ἤκουε μεθ' ὑπομονῆς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τοῦ πάθους.